

Virgil Stoenescu

Din nou despre tineri

Nu știu de ce întrebarea „la ce lucrați?” sau „ce aveți pe șantier?”, mi se pare de o indiscreție aproape amuzantă.

Odată prins în focurile ei, tu, cetățean onest și cumsecade, ești invadat brusc de un ciudat sentiment de culpabilitate și începi să scoți febril de prin buzunare, din dulapuri, din dosare, titluri, idei, proiecte, — tot ceea ce constituie de fapt zestrea cea mai intimă și mai strașnic păzită a fiecărui scriitor.

Ca atare nu voi înșira aci titlurile și ideile viitoarelor mele lucrări. Acestea stau bine ascunse actualmente într-un cufăr ferecat cu șapte lacăte. Și autorul știe îndeobște că nu e recomandabil să umbre la sipetul acesta înainte de a-i fi venit vremea!

Am să spun însă câteva cuvinte despre ultima mea piesă, *O fată imposibilă*, — care se află acum în drum spre secretariatele literare ale teatrelor din țară.

Pînă astăzi am căutat să oglindesc în lucrările mele, mai cu precădere, aspecte din viața și preocupările tineretului nostru. Avem fără îndoială un tineret harnic, studios și plin de elanuri, dar și de întrebări, de frământări inerente vârstei. Există o multitudine de fațete extrem de interesante ale trăsăturilor morale ce configurează imaginea acestui tineret. — Trăsături ce n-au fost înfățișate și analizate decît prea puțin în lucrările de proză sau de dramaturgie.

În noua mea piesă, perimetrul de investigație este un sat modest și anonim de pe hartă, — sat în care descind cîțiva proaspeți absolvenți universitari, decîși să pună umărul la propășirea acestei așezări omenești, rămasă, din diverse motive, pe un plan inferior față de ritmul general de dezvoltare al societății noastre. Urmărend așadar tribulațiile acestor

tineri în greul lor început de drum, am încercat, în noua mea lucrare, să schițez cîteva din trăsăturile mindre și nobile ale tinerei generații românești, — generație pe care o putem considera, pe bună dreptate, o vrednică mlădiță a Omului nou, purtătorul concret al virtuților morale comuniste.

Cît am reușit să realizez din bunele mele intenții în piesa mai sus amintită, asta o vor aprecia spectatorii!

Pentru a răspunde însă, cît de cît, și implacabilei întrebări referitoare la șantierul de creație, am să mai adaug aci mărturisirea unei dorințe, pe care sper s-o aduc la îndeplinire chiar în toamna aceasta. Am dramatizat nu de mult, în formulă radiofonică, romanul „Descoperirea familiei” de Ion Brad. Există în acest roman un personaj extraordinar: Octavian Borcea, — a cărui robustețe sufletească m-a captivat tocmai prin suculențele ei valențe dramatice... Se pare că scenariul radiofonic a avut succes. — Judecîd după opiniile exprimate prin scrisorile ascultătorilor. Încurajat de faptul acesta, încerc acum să pun la punct planul unei construcții dramatice mult mai complicate, care să-mi îngăduie a aduce pe scenă, în formula sintetică a unei piese de teatru, toată bogăția de fapte, de idei și de conflicte psihologice conținută în romanul „Descoperirea familiei” de Ion Brad.

Între timp îmi clasez notițele pentru un studiu asupra „dimensiunilor sociale ale Teatrului radiofonic” și îmi revăd fișele întocmite pentru o viitoare comedie polițistă pe care...

Dar după cum văd am început să umblu la sipetul cel zdravăn ferecat și asta nu-i bine! Așa că, deocamdată... atît!